

TERÉK ANNA

Gyerekek, utca

Júlia, 1991

Játszunk kinn az utcán,
és ebből tudom,
hogy én tényleg magyar vagyok.
Mióta háború van,
Nikoleta és Bojana
nem jönnek oda hozzám
játszani.

Nina néha még köszön,
de csak, ha ezek ketten
nincsenek a közelben, és ha
nem az iskolában találkozunk.

Kár, hogy háborúban
ilyen nehéz barátkozni.

Anya szerint az egész amiatt van,
mert nem egyszerre
tartjuk a karácsonyt.

Átlépni az óceánt

Júlia, 1992

Mivel kiürültek a boltok,
a Mama egy este
körberajzolja a talpamat.
Egy papírlapon állok,
a bőröm kék csíkos lesz
az örökírótól.

Aztán egy borítékba teszi
a talpamat,
és a postára megy.
Azt mondta, elküldi
Amerikába.

Este az ágyban elképzelem,
hogy így, talpam nyomával
egy levélben, átlépek az óceánt.
Ott, azon az idegen földön
papírlábamra húznak
egy papírcipőt,
és visszafelé már
repülnöm kell majd, hogy
ne áztassák le rólam
a nagy vizek.

Valakinek a talpa

John, 1992

Egy nap borítékban érkezik
meg valakinek a talpa,
mellette hegyes betűkkel írt
magyar levél.
Apám könnyei elmosják
a borítékon az írást.

Kék tollal
körberajzolt jobb láb,
mellé írva a centiméterek
és az, hogy Júlia.
Magamban számolom,
hány hüvelyk lehet.

Aztán egy este apám
körbevágja a kék talpat,
és a városba megy.
Miután hazaér, kidob egy számlát
és a meggyűrt papírtalpat.
Nem szól anyámhoz.

Talán azt, a világ
másik felén élő lányt
szeretni tudja, úgy,
ahogy engem nem.

A belső zsebembe teszem
a lány szemétszagú talpát,
tapossa szívemet.

Csók

Júlia, 1996

Az amerikai bélyeget
úgy szedjük le a Mamával
a borítékról, hogy először
körbe kell vágni, aztán
egy pohárba vizet önteni,
és abba kell beledobni
a bélyeget, a víz meg
leolvasztja a nyálat,
amitől a papírra ragadt.

Mondtam a Mamának,
kicsit olyan ez,
mintha a földő
a bélyeg alatt egy
csókot küldene nekünk.

A Mama a könyvekbe rejti
a bélyeg nélküli leveleket.
Fényképeket is kap néha,
egy öregemberről.

Az egyikén borzas hajú,
szakállas fiú áll mellette.
A másikon már csak kócos,
de nincs szakálla,
mérges és hosszú a haja.

A harmadikon fekete és
hideg a szeme, kopasz és
egyenruha van rajta.
Egészen távol áll,
Jani bácsitól balra.

Magamban mindig azt képzelem,
hogy a Mama Janija
őt kéri meg, hogy
tegyen bélyeget a borítékra.
És így, elrejtve küld
csókokat nekem,
az óceán másik feléről,
a bélyegek alatt.